

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ОМАГЪОСАНАТА ЖАБА
РУСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

В едно царство далечно, отвъд девет планини и девет морета, живееше стар стопанин със своята невеста. Тя му роди трима сина. И тримата бяха юнаци, стройни, толкова хубави, че не можеш нито с очи да им се нагледаш, нито с перо да ги опишеш.

Най-малкият се казваше Иван.

Веднъж бащата повика своите трима сина и рече:

— Мои мили синове, вземете и тримата по една стрела! Опънете лъковете и пуснете стрелите на различни страни! Където паднат стрелите — там идете да си дирите невести.

Пусна стрела първо най-големият брат. Стрелата писна и падна в един болярски двор, тъкмо под трема на болярската дъщеря.

Пусна стрела вторият брат. Стрелата писна и падна в двора на един богат търговец, падна до прозореца, на който стоеше една стара мома — дъщерята на търговеца.

Пусна стрела най-малкият брат Иван. Издигна се стрелата към небето и — туп! — цамбурна в едно кално блато. Тозчас я подхвана една жаба-кекерица.

Тогава Иван рече:

— Как ще се оженя за тази жаба? Тя не ми е прилика.

— Ще се ожениш! — строго заповяда бащата. — Такъв ти е късметът.

Дигнаха сватба тримата братя. Най-големият взе болярската дъщеря. Средният се ожени за дъщерята на търговеца, а Иван прибра жабата кекерица.

Повика бащата своите трима синове и им поръча:

— Хайде сега кажете на жените си утре да ми умесят по една пита бял мек хляб.

Върна се Иван вкъщи невесел. Обронил глава. Нещо го дави.

— Ква-ква-ква! Миличък Иване, какво ти е толкоз докривяло? — попита го жабата. — Да не си чул от баща си някоя противна дума?

— Как да не ми е криво, как да не ми е мъчно — отвърна Иван, — като е поръчал баща ми утре да му умесиш една пита мек хляб.

— Не тъгувай, съпруже! Легни си да спиш: утрото е по-мъдро от вечерта.

Нареди жабата леглото и когато Иван заспа, тя смъкна своята жабешка кожа и се превърна в чудна хубавица, по-хубава от

месечината. Излезе на балкона и се провикна високо:

— Мои стари помощници, мои скъпи бавачки, скоро се пригответе и елате тука да умесите един хубав хляб за свекъра! Ще го месите такъв, какъвто съм яла в дома на родния си баща.

Сутринта, когато се пробуди Иван, хлябът беше отколе готов и тъй хубаво изпечен, че по-хубав хляб не е печен. По хляба бяха изписани чудни рисунки, а отстрани се виждаха руските градове и крепости.

Бащата благодари на най-малкия си син за чудесния хляб и поръча на тримата си синове:

— Кажете на вашите невести още тая нощ да ми изтъкат по една черга от коприна.

Иван повторно се върна невесел, с наведена глава, с тъжни очи.

— Ква-ква-ква! Миличък Иване, какво ти е толкова докривяло. Да не си чул от баща си някоя противна дума?

— Как да не ми е криво — отвърна Иван, като моят баща заповяда за една нощ за му изтъчеш цяла черга от коприна.

— Не тъгувай, съпруже, ами лягай да спиш! Утрото е по-мъдро от вечерта — рече жаба-кекерица.

Нареди му леглото и когато съпругът заспа, отново смъкна своята жабешка кожа, превърна се в невиждана хубавица, излезе на балкона и се провикна с висок глас:

— Мои стари слугини-бавачки, по-скоро пригответе един стан и изтъчете, додето пропеят трети петли, една черга копринена. Нека да бъде такава, на каквата съм седяла, когато бях в бащиния си дом!

Както поръча хубавицата, тъй и стана.

На другия ден, когато се пробуди младоженецът Иван, чергата беше готова. Толкова хубава черга никъде по света нямаше. Със злато и сребро я бяха украсили тъкачите и който я погледнеше — очите му оставаха в нея.

Старият баща разгледа чергата, благодари на Ивана и изрече нова поръка:

— Утре да се явите пред мене и тримата заедно с невестите си!

Върна се отново Иван при жабата невесел, с наведена глава.

— Ква-ква-ква! Съпруже Иване, какво си навел глава? Да не си чул противна дума от твоя баща?

— Как да не ми е мъчно, как да не ми е тъжно, като поръча баща ми утре да се явя пред него заедно с тебе. Как ще изляза с такава невеста пред очите на хората?

— Не тъжи, миличък, ами лягай да спиш! А утре излез сам пред баща си. Аз ще дойда след тебе. Щом чуеш трясък и гръм — да речеш: моята жабичка пристига в една кутийка с четири колелца.

На другата сутрин пристигнаха при баща си най-напред по-големите братя с невестите си: облечени, нагиздени. Изправиха се до Ивана и започнаха да му се смеят:

— А бе, братко, защо си дошъл без невестата си? Поне да беше я вързал в една кърпичка, че да ни я покажеш. Къде пък я намери толкова хубава. Навярно си обходил всичките блата.

Изведнъж се разнесе голям трясък и гръм. Целият дом се разлюля. Звъннаха стъклата. Гостите наскочаха и не знаеха какво да правят. Само Иван не се уплаши, ами рече: — Не се бойте, скъпи гости! Това не е гръмотевица небесна, ами е моята жабичка. Тя пристига, седнала в една кутийка с четири колелца.

Погледнаха навън гостите и що да видят — пред вратата спира колесница с шест коня, а от колесницата излиза неவிждана хубавица, дете не може да се опише с перо. Като влезе при гостите, хубавицата хвана Ивана за ръка и го поведе към дъбовите маси, където беше наредена трапезата.

Започнаха всички да ядат, да пият и да се веселят. Ивановата невеста дигна една чаша с вино, отпи половината, а остатъка изля в левия си ръкав. След туй изяде едно крило от лебед и костта скри в десния си ръкав. Щом видяха тези хитрини, невестите на по-големите братя сториха същото.

Дигна се хубавицата да играе с младоженеца Иван. Размаха лявата си ръка, изсипа виното и от него се образува цяло езеро. Размаха дясната си ръка — изтърси костта и мигом в езерото заплуваха лебеди. Бащата и гостите останаха с отворени уста от неவிжданото чудо.

Дигнаха се тогава по-старите невести. Размахаха левите, си ръкави и плиснаха виното върху главите на гостите, размаха десните си ръце и изтърсиха костите пак върху гостите. Една кост удари бащата по лицето. Той се разсърди, скочи и прогони снахите си.

Тъкмо в туй време Иван изварди най-сгодната минута, затече се към своя дом, намери жабешката кожа и я изгори в огъня. Подир малко пристигна невестата му, почна да търси тук кожа, там кожа — няма я жабешката й премяна.

Натъжи сс хубавицата и рече на Ивана:

— Ох, миличък, какво си направил? Ако беше още малко почакал, аз щях да бъда завинаги твоя, но сега прощавай! Ще ме търсиш през девет земи в десетата: ще търсиш безсмъртния магьосник.

Щом изрече тези думи, хубавицата се превърна в бял лебед и изхвъркна през прозореца.

Иван заплака горчиво и тръгна, където му видят очите. Вървя що вървя — насреща му се зададе един побелял старец.

— Добър ден — рече старецът. — Накъде отиваш, към коя страна си се упътил?

Клетникът му разказа своето нещастие.

— Ех, Иване! Защо си запалил жабешката кожа!? Не ти е било работа да я буташ, защото не ти си й облякъл жабешката премяна. Твоята невеста се е родила по-хитра от баща си, затуй е наказана. Нейният баща е поръчал да я превърнат на жаба и да остане жаба до три години. Сега вземи туй кълбо и го търкулни! Където иде кълбото — и ти бягай след него!

Иван благодари на стареца и тръгна подир кълбото. Вървя, вървя през полето, среща най-напред една мечка.

— Я да убия аз тази мечка! — си рече Иван. А мечката му продума:

— Не ме убивай, Иване, защото все някога и аз може да ти потрябвам.

Тръгна младият човек по-нататък. Гледа — над него лети една патица. Дигна лъка си и се приготви да пониже патицата с една стрела, но тъкмо в туй време тя му проговори с човешки глас:

— Не ме убивай, Иване! Ще дойде време, когато и аз ще ти потрябвам.

Смили се Иван над патицата и не я прониза със стрелата. Потегли по-нататък. И гледа — бяга един бърз заек — прескача храстите. Дигна отново своя лък, ала заекът му проговори с човешки глас:

— Не ме убивай, Иване, защото ще дойде ден и аз да то потрябвам.

Пощади Иван и заека. Упъти се по-нататък към синьото море. Гледа — на пясъка лежи една риба-щучка. Лежи и умира.

— Ах, Иване, смили се над мене и ме хвърли в морето! — с премалял глас рече щуката.

Иван я хвърли в морето и тръгна по брега. А кълбото се въртеше и развиваше пред него. По едно време кълбото се търкулна към една къщурка. Стои си къщурката върху два кокоши крака и се обръща насам-нататък.

Иван се провикна:

— Къщурке-мащурке, застани пред мене, както е прилично: с предната си част се обърни към мене, а със задната към морето!

Къщурката изпълни поръчката на младия човек. Тогава той влезе вътре и гледа — върху печката седнала магьосницата баба Яга, носът ѝ забит в тавана. Седи и си точи зъбите.

— Хей, юначе, какъв вятър те донесе при мене? — попита тя гостенина.

— Ах ти, стара вещице! Най-напред слез да ме нахраниш, да ме напоиш и да ме изкъпеш в банята, че тогава ме питай защо съм дошъл!

Баба Яга го нахрани, хубаво нагости, изкъпа го в банята и тогава научи, че е тръгнал да търси своята жена, чудната хубавица.

— Познавам я! — рече баба Яга. — Тя сега се намира при Безсмъртния зъл магьосник. Трудно ще си я върнеш. С магьосника не можеш се разбра. Неговата смърт стои на крайчеца на една игла, иглата е в едно яйце, яйцето — в корема на една юрдечка, юрдечката — в един заек, заекът — в един сандък, а сандъкът стои окачен на висок дъб. Този дъб магьосникът пази като зеницата на очите си.

И баба Яга показа с костеливата си ръка къде расте дървото.

Иван се упъти нататък, ала не знаеше що да стори, как да смъкне сандъка. Изправи се и почна да се чуди. Но в този миг дотърча мечката, сграбчи дървото и го изтръгна от земята с корените. Сандъкът падна и се строши на парчета. От сандъка изскочи един заек и се втурна с все сила да бяга, но подире му се спусна втори заек, настигна първия, хвана го и го разкъса на парчета. От корема на заека мигом изхвъркна една юрдечка и литна нагоре. Тогава се понесе патицата, на която Иван пощади живота. Тази патица настигна юрдечката и я удари

с крилото си. Щом я удари, юрдечката изтърва едно яйце. Яйцето падна в морето.

Клетият момък видя какво се случи и заплака. Но ето че морето се раздвижи и на брега се показа щуката. Тя държеше яйцето в устата си.

Иван грабна яйцето и го удари върху един камък. Намери иглата и счупи нейния тънък връх.

Магьосникът се замая на насам-нататък, най-сетне се тръшна на земята, изтегна се и издъхна. Втурна се Иван към неговата къща и намери невестата си вързана с девет въжета. Развърза ѝ краката и ръцете и си я отведе в своята родна къща. Там двамата живяха честито цели сто години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.